

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 03.

Dezső Ilona Anna: Tél a rónán

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2015.

TÉL A RÓNÁN

Bodó Csiba Gizella: A világ végén

Mint egy elzúgó meteorit
ragyogott át a képen a naplemente.
Mielőtt elhagyta volna a vásznat
megtorpant, szemrevételezte a házat,
mit körülfontak a csupasz ágak,
a néma úton is szétfolyt az alkonyat,
csend dermedt a hideg égen,
s a hó alatt.

Az alkotó tudta csak, hogy a ház
ajtaján nem volt lakat,
bent egy család zárta a napot
beszélgetéssel, s mit az Aznap megadott.
Vacsora gőzölgött az asztalon,
bár kémény füstgomolyt
nem küldött az égbe,
a kis kályha mégis remélte,
hogy holnap is lesz tűzrevaló,
az istállóban merengve mélázott a ló,
s a két kicsi csacsi nem gondolkodott,
hogy holnap is húzzák az öreg fogatot,
ma reggel láttak egy hóvirágot,
- tavasz majd ébreszti a világot -
szuszogták melegen a kevés szénába,
moccant a nyuszi is álmában.
A tanyán végtelen béke volt,
a színeken csak a szél dalolt,
majd röstelkedőn pirulva ő is elvonult.

Mukli Ágnes: Havas fák közt

Magányában borzong a kis tanya,
mintha némasága is télbe botlana.

Mukli Ágnes: Holnapunk

Kietlen róna a jövőnk,
benne van a lehet,
a sosem, a mégis.
Miért nem, miért is.
Önreflexió, józan hipotézis.
Percről percre, napról napra,
közelebbre, távolabbra.
Fénylő napban, messzi pusztán,
sziki szittyón, homokbuckán,
időtlenül percre zárva,
mégis hiszünk a csodákban.
Hogy a mégis lehet veled,
s nincs tovább az ellened.
Rónaságunk határtalan,
mégis benne kicsi házunk:
udvarunkon mandulafa,
friss kenyeret vacsorázunk.
Puha kezéd vállam fogja,
minden szavad szavam fogja,
a tegnap hideg tele,
mi tavaszunkat megálmodta.
Kicsi házra fehér hó hullt,
udvarunkat betakarta,
szobánk falán tűzláng táncolt,
csillagunk is így akarja.

Kovács László (Kovycs 59): Pusztában alvó citeraszó...

A tanya kicsi ablakán fénylik a szeretet,
odabent a kemencepadkán macska hempereg.
Kint nyugodt téli este, a gémeskút didereg,
jászolban a puli őrzi az egyke tehenet.
Gazda újra tölt, borában nóta van... ő ráér...
hisz most tél van, a malacka ma meg lett „rikkantva”,
pihen a szózóban, van még óbor a hordóban.
- Anyjuk, te... ne búsulj, ...ráérsz majd a koporsóban. -
Citeraszó csendesen száll, átadja a lelkét,
nem hallott a puszta régen ilyen tiszta zenét.
Citera az öreg fa, kérges kezéhez simul,
a nóta az ajtóból még egyszer visszafordul.
Odakint a békésen megül a téli tájon,
nincs szebb, mint a „Puszta télen” e kerek világon.

Hanyecz István (shf): Téli idill
(Haikusor)

Tájkép a pusztán
rideg, hideg színekkel
megdermedt éjjel

*

vacog az élet
csikorgó fagyos télben
süvít a szél is

*

havas kopár fák
méla csend ül e tájon
meghalt a világ

*

kék ég, Hold dereng
havas vidék, fagyos lét
embertelen kép

*

magányos tanya
régen elhalt világ már
egy festő álma

Dobrosi Andrea: Maradnom kell

A szívem szakadna meg,
ha itt hagynálak.
A végtelen pusztaiolt, amint hordozott,
a téli fákat, az esti naplementét,
a hajnalt, s mint ölel a messzeség.
Fájna, ahogy a mese fájni tud, ha véget ér.
De magammal vinném a fűszálakat,
minden egyes kalászt,
ahogy süt rá nyáron a nap,
meg ahogy hajlik,
a távolból felnyög aratáskor;
vinném a fénylő, havas háztetőket,
miként roskad udvaron kutyaóll,
s a tányérban mint koppan a csont,
farkát csóválja pulink.
Minden katicabogárnak köszönnék,
tenyeremen hordoznám őket, ujjamon,
s hallanám még a kolompot,
látnám, merre megy a gulya,
a szívem szakadna meg, a szívem;
s azt is vinném, meg ahogy a határban
júliusban kelepel a gólya,
igaz, úgy szór gyöngyöt a téli ég most,
mint kukoricát tyúkoknak a néne,

behálóz a színeknek füzére,
a narancs, a kék, a sárga,
de azt is beleraknám a frissen fonott kosárba;
s vinném által folyón, hegyen,
a csúcson viszont megállnék,
a tájat újra látni, újra, még...
Nem a fáradtságtól néznék vissza,
a fény hiányozna, mint lopózik,
a csönd, ahogy lep bársonya,
a végtelenbe zárt tündérvilág,
az ágyon a dunyhatoll, itatónál a liba,
az estéli halk szuszogás,
a lavórban ázó földfoltos ruha,
az a nyugalom, melyről macskám dorombol.
Nem kellene a kipufogók hada,
a tömeg, ahogy zöldre vár,
vagy a metróajtón épp befér,
a napi panaszáradat a gondról.
Nem akarnék menni, nem én, mégse,
mert mindennél szebb az a szépség,
mit nem viszek el, nem, dehogy.
S hogy ezt naponta lássam,
maradnom kell - majd itt belehalok.

Varga Katalin: Kis lak áll...

De jó lenne a pusztában, ilyen tanyán élni,
Citeraszót hallgatni, jó borocskát meginni.
Cica, tehénke, puli kint az udvaron, de szép...
Gémeskút a sötétben, kint a téli táj regél...
Disznótorok emléke, bennem elevenen él
Gazdaember, gazdasszony, most ezekről mesél...
Áldott est, ünnepelj velük, ma nincs takarodó...
Békés a téli táj, halkan zeng a citeraszó.

Kühne Katalin: Színekkel teli fehérség

kicsi házunkban melegség
téli hidegben fényesség
színekkel teli fehérség

sárgás aranyban is kékell
hókrisztályok csillagfénye
fiaink álma reménye

izzik szeretetük lángja
gondolkodnak e hazában
lelkeink így eggyé válnak

jótettekkel akarattal
szívvel nem csak agyakkal
tél után eljő a tavasz

megújulhat a természet
rónán kivirul az élet
népünk gazdagabban élhet

kietlen földünkben a mag
újra termőre fordulhat
gyermekünk itthon maradhat

dolgozhat és gyarapodhat
tavasszal vet nyáron arat
tisztaság fehérség arany

lengi be a téli tájat
világítja be szobánkat
tűz fényével kis hazánkat

Hajdu Mária: A csend

Színezüst fák alatt didereg a csend,
egy félénk fényugár sápadtan dereng,
majd elé úszik egy éjsötét lepke,
ólómködöt a rónára lehelve.

Alszik a földben a búza, az árpa,
teelő legelő a tavaszt várja.

Ott egy árva kis ház, nem lakja senki,
csak a jeges szél az, mi körülengi.

Havas az út is, innen visszafordul,
távol egy harang egyet-egyet kondul.

Kutasi Horváth Katalin: Pusztán pusztá

Mit művel itt ez a
pusztai Fagy ma?

Józan eszemet jól
összezavarja?

Mi dereng az égen?

A Hold vagy a Nap?

Képébe meredek,
de választ nem ad!

Mintha Luna arcát

látnám meg benne,

vagy Sol sápadt el a
dermedt hidegben?

Tán zúzmarapúder

fedí a Napot?

Most kel? Szépítkezík?

Vagy alszík nagyot?

Jégvirág növeget
épp az ablakon,
magtár és fészker is
hó alatt vacog.
Több melléképület
didereg, s dadog,
lelketlen a világ,
hiába sajog.
Kérvé, hogy a hideg
fusson messzire,
de rátelepszik a
jégcsap nyelvire.
A pajta melegebb,
lóléhelet száll,
várd csak ki a tavaszt,
feléled a táj!

Alszik most még minden,
búvik a madár,
teljesen kiürült,
puszta a határ...
Nincs sehol egy lélek,
csupán a szél jár,
Könyörgőn ég felé
nyújtóznak a fák.
Ezüstös szépségű,
barnás karjukat
feszegeti a fagy,
el is lilulnak.
Rég járt erre szekér,
lábnyom sincs, kihűlt.
Reggel van, vagy este?
„A nap éjre dűlt.” *

* Csokonai Vitéz Mihály: „A Reményhez” című verséből

Szeles György: Téli tanya

Süt a téli nap, még sincs olvadás,
A kis tanyán kívül nincs is maradás.
Nem hajtják ki igában a barmot,
Istállóban marad, növeli az almot.
Itt, a világ végén nincsen haladás!

Dobrosi Andrea: Szememmel festem

Még érzem a döcögést,
ahogy a szekér haladt,
szemem végigpásztázta
a pusztán felsejlő havat,
mintha nyöszörögtek volna
valamit még a háztetők,
reccsentek volna a faágak,
narancs flitterruhájában
a nap is némán nevetett,
kutyák nyüsztettek itt-ott
a deszkakerítés mögött,
a szekér csak döcögött,
végtelenbe vitt az útja,
vödör is úgy merül a kútba,
magához vonzza messzi mély,
de telve tér a kézhez;
s mintha a kávéra ülne
mosolyogva, nyeglén a fagy,
vele dermed a pillanat.
Szívembe ömlik e kép:
tanya fölött a februári ég -
az egész belém tornyosul,
fürdet a róna mint kisdedet,
s azt szememmel festem máig én.

Mukli Ágnes: Szabadon...

Az éjszaka fagyott.
Behavazott.
Úttalanná sodorta a havat a szél.
Skandált a vedlett falak hátán,
süvített, átrohant
a táj kietlen pusztaságán.
Erejével védtelen háztetőnek feszült,
búvóhelyül, üres kamrába menekült.
Fénnyel ébredt a reggel a rónán,
foszlik már a sötét...
A szél szabadon szárnyal,
s csillapíthatatlan suhogással
átrohan a határtalan
örökkévalóságon.

Kutasi Horváth Katalin: Lélektanya

Elzárt világ fagyos lelkem,
havas pusztában tanyázik.
Szívem egyre csak megdermed,
így a városból kiválik.
Reménykedve nézek szerte,
hanyatló napom világlik,
Bearanyozza hitemet,
tavaszra tán kivirágzik.

Pőre fácskák körbevesznek,
védelmezőn vigasztalnak.
Hóval takart házfedelek
oltalmaznak szalmapajzzsal.

Békességet teremtenek
visszakapott nyugalmammal,
Bár lehetnék ilyen messze
budapesti forgatagban!

Lelkem lezárnám retesszel,
vendégeket nem fogadnék.
Nem is volna gondom ezzel,
hisz csak zárkózott maradnék.
Ha te jönnél felém este,
kis fényjelet azért hagynék,
Jeges utam felengedne,
tán még eléd is szaladnék!

***

Lektorálta: Koncz-Kovács Anna

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
